

In Memoriam

10 Ekim 2015 10.04

In Memoriam

Kankardeşlerimize...

O gün yine binlerce insanla kankardeşi olduk. Oysa kızkardeş olalım, yoldaş olalım istiyorum ben.

Bizi sadece yok etmek için öldürmediklerini biliyorum. Biz hep kankardeş kalalım: Bitmeyen yaşlarla, ucu kendimize değilse de kendimiz gibi birilerine değen katliamlarla birbirimize bağlanalım, coşkunun değil matemini topluluğu olalım, o kadar çok ölelim ki yaşamı çoğaltamayalım diye ölelim istiyorlar. O kadar çok ölelim ki sadece hayatta kalmak bize yetsin istiyorlar. Her kankardeş olduğumuzda bir yerimiz Bahçelievler Katliamı'na uzanıp kanamaya başlıyor, bir yanımız Maraş'a, diğer yanımız 1915'e, Roboski'ye, Suruç'a...Ucu bucağı yok kanayan yerlerimiz.

Bence bu karanlık tam 100 önce başladı. Öncesi de vardır elbette, insanlık kadar eski olmalı karanlığın tarihi. Fakat 100 yıl önce, yani devletin bir çete gibi çalışmayı öğrendiği zamanlar, etnisite ve din üzerinden gerçekleşen o talan ve kırım üzerinde yükseldi en çok.... O gün bugündür, devlet o çoğunluğun gücünü arkasına alarak 'düşmanlarını' yaktı, bombaladı, kaybetti. Çoğunluk bir çokluğa dönüşme iradesi gösterdiğinde ise tanklarıyla tepesine çöktü, işkence etti, astı. Ernst Bloch Umut İlkesi'nde demiş ki 'tarihte tümüyle alışlagelmedik ve ender olan, çoğunluğun uyanışıdır'. Çünkü bu tarihin olağan akışını değiştirmek, suyun yönünü çevirmek, kışı bahar eylemektir. Zordur.

Zulümde devamlılık esas olduğundan, bu karanlığı 100 yıldır bir Kibritçi Kız kararlılığıyla dağıtmaya çalışıyoruz, masamız mutlu sonla bitsin diye umut ederek. Bu yüzden Serdar Ben'imizin dedesi Ermeni soykırımından sağ kurtulmuş biridir ya da bu yüzden Cihan'ımızın babası yıllarını mahpus damında geçirmiştir. Kuşaklar boyu süren bir varoluş mücadelesi... Çünkü zulmedenler bize bir ömrü, bir tarihi süreğen bir yas hali olarak yaşatmak istiyorlar. Bu yüzden Madımak'ı müze yapmıyor, Aziz Güler'in cenazesini vermiyor, faillere ilanı aşk edip 'jötlem' diyerek bağırklarına basıyorlar. Öyle ki yasını tutup dualarla, şarkılarla andığımız ölülerimizin bile mezarlarını bombalıyorlar. İlyas'ımız gözlerini açıp kapatmaya başlamış diye sevinecekken Dilek Doğan'ın ölüm haberiyle yeniden yasa batalım istiyorlar.

Adalet yerini bulmadığında yas bitmez. Yasımız hiç bitmesin diye adalet yerini

bulmuyor. Cezasızlık bütün bir toplumu suça ortak ediyor. Böylelikle katliamlar, linçler, faili meçhuller öznesizleşiyor. Bir hayalete dönüşüp toplumun bütünü ediyor. Biz o hayaleti görüyoruz baktığımız her yerde, sanki o da bizi takip ediyor. Biliyorum ki Gökhan'ımız Gezi'de başka bir Metin Göktepe olmanın eşiğinden dönmüş, Hasan Baykara'mızın oğlu Kürtleri linç etmek isteyen eli sopalılar tarafından çalıştığı dükkan yakıldığı için eyleme gelememiş, Cihan'ımız Diyarbakır bombasından şans eseri kurtulmuştur. Öyleyse bu şiddet biz sokakta yürürken, işe giderken, gece uyurken, evde otururken görünmeyen bir şerit gibi arkamızda uzanıyor. O görünmez şerit 10 Ekim sabahı bir bomba oldu ve hayatımızın orta yerinde patladı, 102 canımızı bizden ve hayattan çaldı.

Şehadetin anlı şanlı söylevlerine sığındık, şehit ilan ettik gidenleri. Ali Kitapçı'mızın, Korkmaz Tedik'imizin cenazelerinde intikam yeminleri edenlerimiz, Güneşi Zaptedenlerin Türksü'nü bağırانlarımız oldu yüksek davudi sesleriyle. Onlar döğüşerek ölmüş, güneşe gömülmüşlerdi, vaktimiz yoktu onların matemini tutmaya. Bunları duydukça kankardeşlerime öfkelenim. Çünkü bizler kahraman oldukça değil, insan kaldıkça çoğalacak bu mücadele bana göre. Kahramanlar bir avuçtur, oysa insanlar çoktur, çokluktur. Devrim kahramanlarımızın değil, hepimizindir. Şimdi düşününce anlıyorum, belki de hapsedildiğimiz süreğen yas durumundan kaçınmanın bir yolu yası tamamen reddetmek. Yas tutmaya vaktimiz yok, çünkü çok işimiz var bizim. Çünkü çok ölüyoruz ve ölmeden yapmamız gerekenler çok. Bu duygu da süreğen yas hali kadar kuşatıcı, kaçınması çok güç. O yüzden ya hep yastayız, ya hep isyanda. Kimilerimiz hep yasta, kimilerimiz hep isyanda. Fakat yakından bakınca biri ötekinin eşi değil mi? Yasımızı öfkeye dönüştürmeye ihtiyacımız yok bizim, öfkeli olmak için yeterince nedenimiz, yaşadıklarımız var. İsyanımızı da bitmeyen bir yasin içinde umutsuzluğa boğmaya hakkımız yok. Bir gidip bin geldiğimiz doğrudur, yoksa bunca yıkım ve saldırı karşısında hala nasıl varolabilirdik? Ama bir gitmezsek belki yüz binlerce geleceğimiz de doğrudur. Çünkü biz bu yas ve isyan döngüsünden çıkabilirsek eğer birgün, hayatı nasıl varededeğimizi görenler bizimle yürümek isteyecekler. Bu yüzden 'barış' iktidardakiler için en korkunç kelimedir. Hem biz uğruna öleceğimiz değil, yaşayacağımız ve yaşatacağımız bir yol istemiyor muyuz?

Bunları yazmak kolay, eylemek zor. Ne ki bizim için kolay diye bir şey yok. Çoğalmak için başka çaremiz de yok bana göre. Şimdi söylemek acı gelse de, yas şimdi, bugün, reddetmeden yaşamak zorunda olduğumuz, zamanı geldiğinde arkamızda bırakacağımız bir duygu. Yasin sona ermesinin unutmak anlamına gelmediğini bilerek... Yoksa biz hep o zulmün kurbanları olarak, hep kankardeş olarak kalacağız. Oysa biz yoldaş olmak ve hayatı değiştirmek istiyoruz, gidenler de bunu istiyorlardı.

Adli Tıp'ın önünde Hasan Baykara'mızın cenazesini beklerken kankardeş olduk Bedia, Dilek ve Gülistan'la. Gün gelecek kızkardeş olacağız, yoldaş olacağız, o günlerin umuduyla gidenlerimize selam olsun...

Berfin Emre

